

Joan Pau II. 1995

“Sobre aquest fonament antropològic es basen també ‘els drets de les nacions’, que no són altra cosa que els ‘els drets humans’ considerats en aquest específic aspecte de la vida comunitària. Una reflexió sobre aquests drets certament no és fàcil, tenint en compte la dificultat de definir el concepte de nació, que no s’identifica a priori i necessàriament amb l’estat. És, tanmateix, una reflexió inajornable, si hom vol evitar els errors del passat i proveir a un just ordre mundial. El seu dret a l’existència és certament el pressupòsit dels altres drets d’una nació: ningú, doncs – ni un estat, ni una altra nació ni cap organització internacional –, no està mai legitimat a afirmar que una determinada nació no és digna d’existir. Aquest dret fonamental a l’existència no exigeix necessàriament una sobirania estatal, ja que són possibles diverses formes d’agregació jurídica entre diferents nacions, com ara en els estats federals, en les confederacions o en els estats caracteritzats per àmplies autonomies regionals. Poden existir circumstàncies històriques en les quals agregacions altres que una única sobirania estatal poden resultar fins i tot aconsellables, però a condició que hi hagi un clima d’autèntica llibertat, garantida per l’exercici de l’autodeterminació dels pobles” (Sant Joan Pau II, Discurs a l’ONU, en el L aniversari de la seva fundació, Nova York (EUA), 5.X.1995).